

Sygn. akt II Ka 235/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale oskarżyciela publicznego B. W.

po rozpoznaniu w dniu: 4 października 2019 roku

sprawy **R. K.**

oskarżonego z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 9§3 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 7 maja 2019 roku sygn. akt II K 440/17

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość jednej stawki dziennej grzywny określa na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

II. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

III. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2019 r. Sąd Rejonowy w Turku w sprawie o sygn. akt II K 440/17 uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w okresie od 19 sierpnia 2011 r. do 29 września 2014 r. w T. w woj. (...) będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą O. 3B (...)-(...) T. NIP (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, w sposób nierzetelny wystawił faktury VAT dla P.H.U (...) (...)-(...) U., ul. C. K. N. 12 NIP (...) dotyczące sprzedaży usług transportowych i usług wynajmu pojazdu

w ten sposób, że wykazał w nich transakcje niemające w rzeczywistości miejsca na łączną kwotę 381.835,- złotych netto VAT 87.822,- złotych,

to jest faktury: nr (...) z dnia 19.08.2011r.,

nr (...) z dnia 20.08.2011r., nr (...) z dnia 24.08.2011r.,

nr (...) z dnia 01.09.2011r., nr (...) z dnia 10.09.2011r.,

nr (...) z dnia 19.09.2011r., nr 73 z dnia 03.10.2011r., nr 76

z dnia 11.10.2011r., nr 78 z dnia 15.10.2011r., nr 81 z dnia 20.10.2011r., nr 83 z dnia 25.10.2011r., nr 81 z dnia 20.12.2011r., nr 82 z 28.12.2011r., nr 83 z dnia 31.12.2011r., nr 2 z dnia 06.01.2012r., nr 3 z dnia 14.01.2012r., nr 6 z dnia 20.01.2012r., nr 9 z dnia 23.01.2012r., nr 11

z dnia 27.01.2012r., nr 14 z dnia 31.01.2012r., nr 16 z dnia 02.02.2012r., nr 17 z dnia 08.02.2012r., nr 19 z dnia 16.02.2012r., nr 27 z dnia 23.03.2012r., nr 35 z dnia 20.04.2012r., nr 37 z dnia 30.04.2012r., nr 58 z dnia 05.06.2012r., nr 61 z dnia 15.06.2012r., nr 64 z dnia 26.06.2012r., nr 66 z dnia 30.06.2012r., nr 69 z dnia 09.07.2012r., nr 78 z dnia 07.08.2012r., nr 81 z dnia 17.08.2012r., nr 83 z dnia 24.08.2012r., nr 86 z dnia 31.08.2012r., nr (...) z dnia 04.03.2013r., nr (...) z dnia 15.03.2013r., nr (...) z dnia 27.03.2013r., nr (...) z dnia 04.09.2013r., nr (...) z dnia 10.09.2013r., nr (...) z dnia 17.09.2013r., nr (...) z dnia 19.09.2013r., nr (...) z dnia 20.09.2013r., nr (...) z dnia 27.09.2013r., nr (...) z dnia 30.09.2013r., nr (...) z dnia 11.10.2013r., nr (...) z dnia 15.10.2013r., nr (...) z dnia 21.10.2013r., nr (...) z dnia 25.10.2013r., nr (...) z dnia 30.10.2013r., nr (...) z dnia 05.11.2013r., nr (...) z dnia 11.11.2013r., nr (...) z dnia 19.11.2013r., nr (...) z dnia 23.11.2013r., nr (...) z dnia 30.11.2013r., nr (...) z dnia 06.12.2013r., nr (...) z dnia 12.12.2013r., nr (...) z dnia 17.12.2013r., nr (...) z dnia 21.12.2013r., nr (...) z dnia 02.06.2014r., nr (...) z dnia 10.06.2014r., nr (...) z dnia 19.06.2014r., nr (...) z dnia 27.06.2014r., nr (...) z dnia 04.07.2014r., nr (...) z dnia 17.07.2014r., nr (...) z dnia 30.07.2014r., nr (...) z dnia 02.09.2014r., nr (...) z dnia 10.09.2014r., nr (...) z dnia 19.09.2014r., nr (...) z dnia 29.09.2014r. - czym naruszył art.106 ust. 1, art.106a pkt 2, 106b ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tj. przestępstwa z art.62§2kks w zw. z art.6§2kks w zw. z art.9§3kks i za czyn ten na podstawie art. 62§2kks w zw. z art.6§2kks przy zastosowaniu art.2§2kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 100,- (sto) złotych każda.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego R. K., który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, a zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie naruszenie przez Sąd I instancji:

- art. 4 i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez uznanie winy oskarżonego pomimo faktu, iż stan faktyczny budzi poważne wątpliwości, które winny zostać rozpoznane na korzyść oskarżonego,

II. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez:

- naruszenie obowiązku wskazania przez sąd dowodów służących do ustalenia stanu faktycznego, objawiającego się w kumulatywnym wymienieniu wszystkich dowodów służących do ustalenia stanu faktycznego, bez odniesienia poszczególnych dowodów do ustalonych okoliczności, nie pozwalając tym samym na weryfikację, jakie dowody służyły Sądowi do ustalenia konkretnych okoliczności, nie pozwalając tym samym na weryfikację, jakie dowody służyły Sądowi do ustalenia konkretnych okoliczności sprawy, a tym samym ograniczenia możliwości przeprowadzenia kontroli instancyjnej,

- pominięcie, w kumulatywnie wymienionych dowodach, wskazania dowodu na którym oparto de facto, ustalenia stanu faktycznego,

III. w postaci art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, tj.:

a. uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne i zmierzające wyłącznie do uchylenia się od ciężącej na oskarżonym odpowiedzialności za zarzucany czyn w sytuacjach świadczących na jego korzyść, podczas gdy również w tym zakresie jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków oraz pozostałym materiale dowodowym, uznanym za wiarygodny:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów :

- wyjaśnień oskarżonego poprzez odmowę ich wiarygodności w całości, podczas gdy oskarżony stanowczo twierdził, że wystawiane przez niego faktury znajdowały wyraz w rzeczywisty stanie faktycznym, które odzwierciedlały,

2. art. 4 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia wyłącznie w oparciu o okoliczności niekorzystne dla oskarżonego przy jednoczesnym całkowitym pominięciu dowodów, okoliczności i pojawiających się w niniejszej sprawie wątpliwości co do winy oskarżonego, które nota bene przez przyzmat art. 5 k.p.k. winny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego, ewentualnie

IV. na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary w postaci wymierzenia oskarżonemu za zarzucany czyn 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia 100 stawek dziennych po 100 zł każda, w sytuacji gdy ocena zachowana, zamiar i waga czynu nie uzasadniają wymierzenia tak surowej kary w postaci aż 100 stawek dziennych po 100 zł każda.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego R. K. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się w częściowo zasadna, tj. jedynie w zakresie rażącej niewspółmierności kary i to jedynie w odniesieniu do wysokości jednej stawki dziennej grzywny. Natomiast pozostała zawarta w niej argumentacja jest całkowicie chybiona i nie zasługuje na akceptację.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutu zawartego w apelacji Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424§1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 7 k.p.k., stosowanym na mocy art. 113 § 1 k.k.s. również w postępowaniu karnoskarbowym organy postępowania, a więc także i Sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sporządzonego – wbrew wywodom apelacji obrońcy oskarżonego – zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., Sąd I instancji przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe, a ustalenia swoje oparł na konkretnie wskazanych dowodach, które poddał logicznej i zgodnej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie.

W tej sytuacji kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok w zakresie sprawstwa oskarżonego R. K. - znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Z treści apelacji złożonej przez obrońcę oskarżonego wynika, iż próbuje on podważyć dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wyjaśnień oskarżonego A. K.. Sąd Rejonowy w Turku dokonał prawidłowej analizy wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, odmawiając im wiarygodności i uznając jako typową linię obrony przyjętą przez tego oskarżonego.

Jak zauważył Sąd I instancji – stanowisko oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu od samego początku było zmienne. Przecież sam oskarżony początkowo przyznał się do zarzucanego czynu, po czym dodał, iż jednak nie w całości, by na koniec dojść do przekonania, że jednak nie jest winny a wszystkie wystawione przez niego faktury przedstawiają faktyczne zdarzenia. Ponadto z wyjaśnień oskarżonego składanych w 2015 r. wynika, iż już od kilku lat spółka (...) nie prowadzi działalności gospodarczej (VIDE: k. 102-102). Spowodowane to jest tym, że spółka jest nierentowna, nie posiada kontrahentów. Oskarżony przyznał więc, iż w tym okresie działalność spółki była nieopłacalna, w tamtym okresie nie miał żadnych obrotów. Zatem trudno uznać za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, iż w latach objętych zarzutem – to jest od 19 sierpnia 2011 r. do 29 września 2014 r. transakcje ujęte w przedmiotowych fakturach były rzeczywiście realizowane. Powyższe potwierdza również fakt, iż oskarżony ostatnią deklarację VAT-7 złożył za roku 2009r. Zauważyć też należy, iż przedmiotem transakcji między oskarżonym R. K. a P. P. miał być rzekomy wynajem dwóch pojazdów ciężarowych, co w przypadku prowadzonej przez oskarżonego działalności było niemożliwe. R. K. miał bowiem zarejestrowany w ewidencji Starostwa Powiatowego w T. tylko jeden pojazd ciężarowy marki M. o nr rej. (...).

W oparciu o powyższe dowody (wyjaśnienia oskarżonego oraz dokumenty ewidencji podatkowej, deklaracje VAT-7, ewidencję pojazdów) prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, iż oskarżony R. K. prowadzący spółkę (...) nie mógł w okresie 19 sierpnia 2011r. do 29 września 2014r. podjąć współpracy z firmą PHU (...) polegającej na wynajmie dwóch samochodów ciężarowych. Zatem też faktury wystawione przez R. K. za ww. okres na rzecz ww. przedsiębiorcy nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych dokonanych między wskazanymi podmiotami i były tzw. pustymi fakturami.

Reasumując, należy uznać, że ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie odnośnie sprawstwa oskarżonego została dokonana z uwzględnieniem obowiązujących reguł, nie narusza ona granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem znajduje swoje oparcie w treści przepisu art. 7 k.p.k. Apelacja obrońcy stanowiła natomiast jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. Niezasadne były zarzuty obraz przepisów postępowania, w tym i art. 5§2 k.p.k., ponieważ wszystkie wątpliwości zostały przez sąd rejonowy rozstrzygnięte w ramach oceny zgromadzonego materiału dowodowego dokonanej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Apelacja obrońcy okazała się jednak zasadna i celowa w zakresie w jakim zarzuca rażąca niewspółmierność kary. Przy czym podkreślić należy, iż skarżący obrońca błędnie wskazuje, iż wobec oskarżonego wymierzona została zarówno kara pozbawienia wolności jak i kara grzywny, w sytuacji gdy oskarżonemu R. K. została wymierzona jedynie kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł każda.

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W myśl art. 13 § 1 k.k.s. wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu.

Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Przez stosunki majątkowe i dochody rozumie się cały majątek i wszystkie dochody posiadane przez sprawcę. Stosunki majątkowe i dochody sprawcy ocenia się uwzględniając w szczególności jego stan

rodzinny i wynikające z niego obowiązki ekonomiczne oraz ogół orzekanych wobec niego dolegliwości ekonomicznych. Zgodnie z brzmieniem art. 23 § 3 k.k.s. stawka nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności.

Wymaga jednak podkreślenia fakt, że dla wymiaru wysokości stawki dziennej grzywny punktem odniesienia jest wskazana część minimalnego wynagrodzenia w wysokości, jakie ono miało w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego.

Biorąc zatem pod uwagę zarówno sytuację osobistą jak i majątkową oskarżonego oraz fakt, że do ostatniego przestępczego czynu doszło w 2014r., kiedy to zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014r. (Dz.U. z 13 września 2013r., poz. 1074) minimalne wynagrodzenie określone została na kwotę 1680r. – w ocenie Sądu Okręgowego wysokość jednej stawki dziennej grzywny winna opiewać na kwotę 60 zł. Jedna trzydziesta od kwoty 1680 złotych wynosi bowiem 56 złotych.

Dopiero tak określona kara będzie w należyty sposób uwzględniała sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego. Jednocześnie stanowić będzie rzeczywistą dolegliwość za popełnione przestępstwo skarbowe, zapobiegając poczuciu bezkarności.

Dodać trzeba, iż sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do ingerencji w liczbę stawek dziennych grzywny, ponieważ w sposób należyty uwzględnia ona stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Mając na uwadze powyższe okoliczność Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 60 zł i w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłaty, ponieważ apelacja okazała się częściowo zasadna, a ponadto przemawiała za tym sytuacja majątkowa oskarżonego.

Robert Rafał Kwieciński